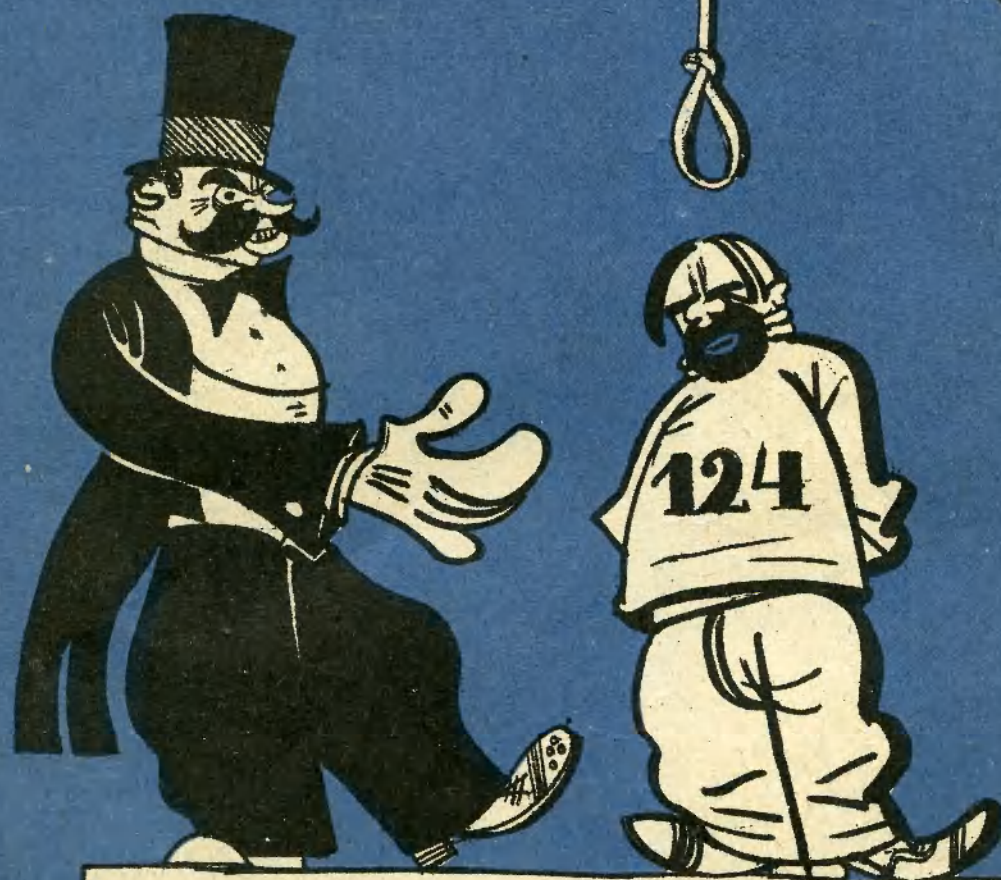

kč

itramp

č. 1

— tak vám
přeju
šťastnej a
veselej
novej rok!

— Heleď, koukej promluvit s mamá,
nebo promluví vona s tebou — —.

konec příběhu

Pohleďte, Margueritte, odejdu,
viděl jsem děvče se zelenýma očima
baletky náhody po našich tělech jdou
a každá láska takhle počíná.

Viděl jsem Číňana — smál se,
měl brýle na očích, díval se jinam.
Odkdy pak Číňané rozumí lásce,
čemu se smál ten Číňan?

Měl v dirce kytku, ruce skříženy,
díval se na dívku se zelenýma očima.
Viděl jsem jeho i ji — věřím na nešťastná znamení
a každá láska takhle počíná.

V smutečních šatech půjdu si zatančit,
pak půjdu doprovázet dva lehké podpatky
všechny příběhy na konec skončí
proto vypravujeme pohádky.

Marko Polo.

Kamarádi, zvu vás bezzávazně
k prohlídce mého
prvotřídního a lev-
ného zboží pro lyžaření. Při
odvolání 50% slevy.
Václav Veselý, Smíchov,
Fibichova 4.

Udělal jeden osadní truhlář lavici a hned pustě
vyhrožoval:

— Ne aby vás, kluci, někoho napadlo, si na ni
sednout! Ferry z Friendlowe.

V nynější nezaměstnanosti šel jeden invalida, který
přišel o nos, ke generálovi Gajdovi žádat o podporu.
Jak ho Gajda uviděl, dal se do ohromného smíchu a
praví: „Člověče, kde ste přišel o ten nos?“ „V té
samé bitvě, co vy o rozum,“ pravil klidně invalida.
Teddy.

Povídá Robinsonův sluha Pátek:

— Tak nejčkonc sme tu dva Robinsoni, Kdyby
zde byla nějaká žena, byli bychom tři, za nějaký
čas mohli by jsme být čtyři. Kdyby tu ztroskotala
nějaká loď, mohlo by nás třeba být pět. A za ně-
jaký čas —

— Eště slovo a budu tu dělat Robinsona sám!
BBB.

Já dělám jen půl měsíce.
Že tě to neovtráví, dělat pořád jednu věc.

Teddy.

— Slečno, vy líbáte tak vášnivě, že to cejtím až na noze!

Povídá nám dědeček: „Koukejte se dětičky, takovýho mám pěknýho papouška a všecko po mně říká. Řekni mi strejčku!“

„Řekni mi strejčku!“ — Papoušek nic.

„Řekneš mi strejčku!“ — a sekne papouška prsty přes zobák. Papoušek nic a dědeček pořád křičí: „Řekneš mi strejčku, řekneš mi strejčku“ a seká papouška přes zobák... „Za trest půjdeš spát mezi slepice!“ Ráno. — „Tak, děti, půjdeme se podívat na papouška. Von si to snad rozmyslel!“ Otevřeme kurník, všechny slepice se vájí na zemi, posledního kohouta drží papoušek jedním drápem za krk, druhým drápem ho seká přes zobák a řve: „Řekneš mi strejčku! Řekneš mi strejčku!“ co.

„Tak dětičky, dnes budeme mít o modlitbě. Co pak říká váš tatínek o milém pánu bohu, když přijde jídlo na stůl?“

„Pane bože, to je zase blbý žrádlo!“ ca.

do nového roku a ročníku

Mnoho se změnilo od té doby, kdy Tramp si počal vyšlapávat první pěšinky do tramských osad a lágrů. Mnoho útoků a úšklebků bylo nutno snést, mnoho bojů vybojovat. Na bojišti leží zabítá rubrika „Poledního listu“ a fašistický Gregorův „Tramping“. Dodělal a ani pes po něm nevzdychl.

Tramp odpovídal na pomluvy odpůrců činy. Jedním z posledních argumentů našich přítelíčků bylo soukromé vlastnictví časopisu. Dobrá. Několik spolupracovníků a přátelů sehnalo potřebný obnos a časopis vykoupilo. Ustavilo se Tramské vydavatelské družstvo, jehož členem se může státi bez výjimky každý. Štěkání ustalo. S čím do nich teď?

Nenamáhejte se, pánové, máte to marné.

Sta nových abonentů, sta nových výtisků osadním kolporterů, to je výsledek několikadenní získávací akce neznámých kamarádů, kteří odpověděli za nás. Těch, kteří pochopili, že k boji za jejich práva, který vedeme s mocnými tohoto světa, je v prvé řadě třeba finančního zabezpečení tisku, naši jediné zbraně.

Vcházíme do třetího ročníku našeho časopisu, vcházíme do třetího roku boje proti pašourstvu.

Musíme si promluvit o nejožehavějším bodu našeho hnutí — politice.

Nekrčte rameny a neohrnujte nosy. Nejsme orgánem žádné politické strany, do žádné vás také nechceme a nemůžeme vhněti. Otevřte však oči a rozhlédněte se kolem sebe.

Zdražení jízdného na drahách. Dobyččí ohrady kolem nádraží. Zákon o polním pychu, kterým vás každý agrar může vyhnati s polní cesty. Předvojenská výchova, která vám dá skvělé možnosti, jak využít volný čas. Budete v neděli cvičit podle bratrů sokolů a skautských vůdců, budete si povinně hrát na vojáčky. Chápete tu politiku?

Nevidíte kolem sebe, chcete dál zavírat oči před tím vším a říkat povznešeně: Já se na politiku vykašlu? Opakuji: odmítáme politiku jako kšeft.

Odmítáme politiku, která nám dává na vybranou: buď do měšťáckých spolků nebo mimo zákon.

Formulujeme to jasně:

Chceme:

Stejná práva, jaká mají skautské a sokolské organizace, včetně příslušných slev na dráze.

Možnost, táboření zejména ve státních lesích, neboť stát má mít v prvé řadě největší zájem o zdraví svého dorostu.

Protestujeme:

proti zdražení jízdného na drahách o 20%, který postihuje právě ty nejnemajetnější.

Proti předvojenské výchově, která má zabrat trochu toho volného času, který nám zbývá, k výchově pro válku.

Proti bezdůvodným zákrokům četnictva, které nás vykazuje ze státních pozemků pro pouhé táboření. Za táboření jsou diktovány nesmyslné pokuty; za čtyři neviditelné dírký do země, nutné k postavení stanu, platíme 50 Kč pokuty, nebo je nám vyhrožováno vězením.

To je naše politika.

Melich.

Vedlejší příjem

pro každého bez zvl. znalostí po svém zaměstnání. Píše ještě 600 listek. Brož, Kardaš, Řečtec, Čechy.

Druhý pravidelný potlach, pořádaný Trampským vydavatelským družstvem a redakcí „Trampa“, koná se výjimečně třetí čtvrtěk v lednu, t. j. 15. ledna. Místnost oznámíme v příštím čísle.. T. V. D.

ruda čermák:

půlnoční slunce.

na výspě světa
přestárlý troll se posmívá noci
do bludiště fjordů
opálové slunce hází
křišťálové oči barevně svítí do půlnoci
v perleťových polích tučnák podoben jeptišce se
prochází

a tulení čekají na ránu holí
Peer Gynta zabolí
Solveigina píseň vodopádů
do spektra sněhů
psal Ibsen své severské básně
bílý racek chechtá se do šedi skal
do tichých dnů
na dně more rybář zaplakal
pod veselou střechu
smutek osamělé bárky pluje
duha
se zavěsila v záclony
mlh

ve vlasech Norvěžky pestrá stuha
severní záře
kreslí
v ledová zrcadla démantové sny
mrtvému do tváře
věčný klid
a na výspě světa mstivý troll se bláznivě směje
nad knihou pohádek

**Zašli ihned předplatné,
adresa nového abonenta
a splň tak svoji povinnost
vůči svému tisku!**

Přijde malý Parlásek ze školy a je hrozně namíchaný.

— Co je ti, ptá se starý Parlásek.

— Ale považ, fotr, na dveřích mají napsáno:
I. třída a sou samý dřevěný lavice —

Dandy.

**K novému roku přejeme kamarádům vše nejlepší,
to jest, aby si okamžitě předplatili „Trampa“.**

sinkule:

historka o psu.

I.

Dvě vzpomínky z vandru vynořují se mi v paměti vždy spolu. A v obou jedná se o psech.

Každý, kdo fechtoval, ví, co při tom znamená vesnický pes. Nelekám se žádné situace, ale zaštekne-li mi za zády znenadání třeba malý psík, neovládnu se: Škubnutí tělem, ztrnutí myšlenek a rychlý obrat s první zbraní, která mi padne do ruky — a přeče mám psy rád, přijdou-li zřepu a podívají se do očí s bezelstnou inteligencí své zvířecí duše, která ve věrnosti k pánu nezná skrupulí.

Na návsi Begunje u Bledu hrál si hlouček dětí, když jsem tudy v červnovém úpalu rázoval k jezeru. Žlutý psík bez obojku, se zježenou srstí a

kalnýma, skoro slepýma očima běžel mezi dětmi rovnou ke mně. Děti si ho valně nevšímaly, jen mu na krok uhnuly a pes klusal pomalu, nejevě o nic zájmu. Před hospodou narazil na kolo bryčky, zvedl se a běžel dál. Blížil se a já už rozeznal pěnu, visící z otevřené, suché tlamy.

Slovo pěna není dobrým výrazem pro slinu vzteklého psa; dá se přirovnat jen k hustému, slizskému žabímu rosolu. Pes nesl svou pěnu v tlamě jako kus masa, visela mu po straně čelisti jako špinavý, šedý, zaprášený šlem až k zemi.

Skaut za zabití vzteklého psa má nárok na svastiku. Tramp — a tehdy už jsem byl tulákem bez předsudků, považuje usmrcení takového tvora prostě za svou povinnost. Bylo to snadné jako nastavit dlaň u cesty. Shodil jsem rychle ranec, napráhl kovanou valašku a počkal si, až pes doběhne. Klesl bez hlesu; spáleně

hrdlo nevydalo ani zvuku. Hubené tělo natáhlo se v prachu jako v poslední úlevě.

Ani hasičská trumpeta nemohla by rychleji zvednouti na nohy ospalou ves. Zvedl jsem psa za hřbet, obaliv si prsty šátkem, ale zástup křičících „kmetů“ zastoupil mi hrozivě cestu.

— Co ti to zvíře udělalo? Vždyt nekouše! — „Planinkí“ zabil psa! —

Trvalo chvíli, než jsem se dočkal příchodu žandárů: „Steklo pas,“ vysvětluju, zvednuv jim mrchu pod nos až ucouvli.

K jejich cti musím dodat, že mnoho nemluvili a rozběhli se po vsi. Dali-li psy jen uvázat, či je krátce postříleli, jsem se už pak nedozvěděl; zástup se rozběhl do chalup, psa jsem hodil do dřevníku za okny s tabulkou: Žendarmerijska stanica.

A u Bledu na břehu vydrhl jsem si ruce, čakan, kapesník i punčochy. Pro jistotu!

squaw

stránka
našich
děvčat

Molly.

holka, tys to vzala správně do ruky. Ty kluci v redakci nás do dneška osočovali, jen to hvízдалo. Takhle budeme se své tribuny hartusiti žensky po svém. Nabereme to pořádně a od podlahy, vyrovnávajíc se s nimi krok, nejen ve psinách a legracích, ale i v úsilí, s nímž propagují trampingu a „Trampa“. Neboť trampingu nejsou jen kluci, kluci, ale i holky, holky, holky. A to je třeba dokázat. Jsme s Tebou. Lupina.

Děvčata, holky, kamarádky!

Že jo!

Proč psát o vánocích a blábovit o kráse svatvečera, dojmavé poesii stromků a svíček a o kapru, huse, štrudlu a jiných sladkostech a labužniččinách, když na tolika místech budou vánoce i se Štědrým dnem jen šedivým pokračováním týdne s kafem a kusem chleba, snad šedivějším než bída ostatních dnů ještě vztekem a lítostí, jimiž jsou korunovány nepracující ruce, jež by rády podaly a darovaly. Humanita světa o vánocích jest nejlhůdnější fackována, neboť lupičství a chamtivost jsou o nich nejzřetelnější v rozmanitosti a přepychu, který se okázale staví na odív ve výkladech a všude, kde představa peněz soustřeďuje nádhru a požitky, aby hlad a bída dvojnásob těžce bolela, když nuzní defilují kolem světla a bohatství.

Náš Ježíšek stěhuje se už do několika z města do osad a chat. Ať už i s oficiálním stromečkem, nebo až po večeri, pro něj nás spoutala příslušnost k rodině. Což ovšem nevylučuje nový stromeček a trachtaci venku jejíž bohatost jest odkázána na finanční možnost všech, kdož se sesednou pod lepenkovou střechou u malých kamínek, a štědrost maminy, jež s naivní prostoduchostí hrála si na Ježíška.

Že jo — naše vánoce tedy mají zaručenou náplň, i když na hodovnině stole nebude kapoun a husa.

Ale -- jsou holky a kluci, co nebudou mít ani rybu a pro něž světyka stromečku budou svítit jen na náměstích, kde noblesa sbírá pro chudáky šestáčky, v barometru pražské dobročinnosti stahující lakomosti svých kapes.

Nebojte se — po tomhle nepřijde limonáda hlídek moderních referentek, která bubnuje na srdce dojmavými slovíčky a volá po dárcích.

Myslím, že v boudách máme dost místa, abychom tohle kamarádství vzali s sebou a co máme od maminy, dali pro ně do placu.

Při čemž ovšem si dejte lued saný po hubě, kdybyste dobrotu sladily průpovídkami, jaké tuhle měly vždy po ruce milostpaničky a dámy, když rozdávaly botičky, šatičky a prádýlko, vyzadující za to uctivé: ruku-líbám. Molly.

Kamarádce Lidý!

Praha, 4. prosince 1930.

V posledním „Trampu“ četla jsem Tvůj dopis pro Jarču z Plzně. Nechtí Ti pochlebovat, ale upřímně řečeno, jsi trampka skutečná. Poznala jsem dosti děvčat, které si říkaly trampky, ale jenom si tak říkaly. Duši byly trampingu vzdáleny moc a moc. Byly a nazývaly se „Trampky“ jedině proto, že to bylo moderní. To doufám, u Tebe není a já mám dárné přání, se skutečnou trampkou stisknout si ruku, vyměnit názor a budovat skutečné trampské jednání i mezi děvčaty. Lidó, kamarádko, — máme stejné zájmy, jediný cíl. Sítit čistou trampskou myšlenku všude. Hlavně pak mezi děvčaty, našimi kamarádkami. Přesvědčovat, že netoliko trampský oblek a sobotní a nedělní trávení na „boudě“ je trampské chování, ale citění se kamarádem všude tam, kde kamarádi, trampové, vesměs kluci a holky pracující, sdělují si své strasti i slasti prostou písní neb básní, kteří chápou život a bejón jej tak, jak jim ho osud podává. Bez přetvářky. Jsem sportovec tělem i duší. Konečně o všech takových pokocím si v psaní, které budeš-li čísti, můžeme časem vyměňovat. Neboj se, nebudu vypisovat dojem z Jandru, budu k Tobě upřímná jak i já od Tebe, jako kamarádky-trampky si vyprošuji. Moji adresu udávám administraci. Čteš-li, piš. Poznáš, že i děvčata „blacama“ umějí být kamarády. Ahoj! Blanka.

Trampky!

Děvčata, slyšela jsem již několikrát, že my dívky nedovedeme být dobrými kamarádkami. Tak ráda bych to tvrzení o nás vyvrátila, ale k mé velké lítosti není to možné. Je to pravda. Vím, že je vás hodně, které máte upřímnou snahu, býti takové, jak má být skutečný kamarád, ať je to dívka nebo hoch. Proč je u chlapců upřímnější a přátelstevnější poměr kamarádky? Proto, že hoši dovedou býti dobrými kamarády, jsou prosti všech těch malicherných klet a ješitnosti, což dívky tolik postrádají. Dívky milé, dokažte, že i vy budete tak dobrými kamarády

jak hochům tak i dívkám, snažte se o to, naučte se to, zbavte se té zbytečné a ubohé malichernessi, která nás dívky staví pod úroveň. Myslete na to, že „tramp“ nás osvobozuje od vši té lživé morálky, že tramp není nám jen pouhým útekem z ní a zábavou, ale že jest nám výchovou, že v živé přírodě hledáme čistotu pravdu i morálku a že kašleme na šosáckou a sviňáckou společnost, která své špatnosti plije po nás. My dívky chceme se státi opravdu rovnocenným kamarádem, aby tramp byl skutečně čistý a pevný. Pak se budeme dvojnásob smát pačourům a také spravedlivě jimi opovrhovat. Nuže, dívky, dívejte se a poznáte, jak radostný to bude pro vás okamžik, až si budete upřímně tisknout ruce v pevném přátelství.

Věřím vám, děvčata, že vyjdete nám vstříc. Zavádíme pro vás rubriku, pište o sobě, o všem, co vás zajímá, a pro sebe. Dejte se s námi do práce, cele a kamarádky. Pište hodně! K té práci vám volám upřímně

Ahoj!

Božena.

**Nejen čtete a pište,
ale i provádějte!**

1. „Jak uzavřít punčochu?“ To vas měla naučiti už maminka. Ale když už máme svoji straněčku, tak teda: Proveďte celou punčochu tak jako vždy jindy, položte ji i s dráty a s dostatečným množstvím vlny na rovný stůl, vyjdete po špičkách a uzavřete na dva západy.

2. „Snaživá.“ Nedoporučujeme falšovatí obaly Smetolu a ucizetu se pak o výhru ze soutěže, nř jest kniha nebo koloběžka. Když falšovat, tak nejméně stokoruny — neboť pak obě si opaříte snaze a jeste vam dosti zbudě na vánoční nakupy.

3. „Lahůdka.“ Kapra na černo do ovav o Vánocích? Naprosto zamítáme! Co by vaš vyvolený užil z kras nejštědřejších svatků, když i v tomhle ovise ro chtěla vzít na hůl.

4. „Nerozhodna 333.“ Kostková ondulace je dnes veze sporu nejmódernejší — neboť kraječky a volánky jakož i pestré vzory květinové vysly z módy. Molly.

Boxing & Athletika & Football

Dodatečný referát.

Náš sportovní referent nalezl na svém stole následující zprávu s výzvou, aby byla otištěna přesně tak, jak je napsána:

Katastrofální debakl těžkých atletů tatička Smotlacha.

Marně hledal jsem v denních listech referát o mistrovském zápase K. A. Soukup Vršovice proti Vys. Sportu, který skončil vítězstvím Soukupa 7:0.

Ačkoliv zpráva o tomto zápase dostala se do všech redakcí časopisů a denních listů, nečet jsem (vyjímaje jeden — a to ještě tak drobně psaný, že jsem to nemohl přečíst) nikde ani řádku.

Kdyby byl výsledek matche dopad obráceně, rychle by si pospíšili někteří pánové z V. S., aby veřejnost byla o jejich „síle“ zpravena.

Proto doufám, že Váš časopis v rubrice atletika — football — box uveřejní tento stezk jednoho z těch, kteří poznali, že ten, kdo má prachy a maže, že jede. Když referovat — tedy i o takovém katastrofálním průseru.

Se sportovním Ahoj

Žid.

Osada Klondyk v Hrdlovce hledá soupeře na table-tennisové utkání. Disponuje 6—8 borci. Nabídky na: Stanislav Korejs, kadeřník, Hrdlovka u Duchcova.

Podareňná taškařice, aneb poslední boxingmatch letoška.

Vše, co jsme předvíдали, vyplnilo se do posledního písmenka. Nejen že návštěva byla chabá, ale také sport byl pod normální úroveň. Amatéri neukázali ničeho — vyjímaje Jakše a profesionální dvojice Dykast-Poetsch nenadchla nikoho

Amatérské — nováčkovské dvojice byly špatně volené. Nejlepší borci amatérů buď byli zraněni, nebo po nedělním utkání s Maďarskem unaveni. Většina jich startovala poprvé v Lucerně a proto ta nervosita.

Dykast částečně zklamal: počítalo se tak na tři kola a zatím to divadlo trvalo sedm kol. Nejtěžší práci měl soudce p. Kočí a zhostil se jí skvěle. Nevíme, který jiný pán zachoval by větší klid jak on.

Manager Poetsche podal proti výsledku protest; za nynější situace, která panuje v Č. U. B. P., není jisto, zda výbor (resp. p. Kaiser) výsledek nezruší a obecenstvo příští rok neuvídí podobnou komedii jako letos.

Pohár.

V 41. čísle „Trampa“ rozhovořil se Olda pod tímto titulem o „Středoevropském poháru“ a končí svoji meditaci názorem, že je intencí dnešní společnosti upoutání zájmu vašich kamarádů a odvrátiti jej od dnešního hospodářského chaosu na sport. Dovol, Oldo, abych Ti odpovídal.

Sport, alespoň podle mého přesvědčení, nikdy nemá býti pošoupán do kolejí politiky. Sport a politika jsou dvě podstaty, které v Tebou vysloveném směru nelze dobře přirovnati. A jestliže ta společnost, o které píšeš, skutečně volila ten prostředek, pak to nutno jen vítat. Příznávám a uznávám, že již i vládce „business“ strká své špinavé ruce do této sféry, ale že by sport měl sloužiti účelům společnosti, nerad věřím. Naopak, což neslyšíš. Oldo, jak stále pláčou noviny, že jinde již dávno pochopili dalekosáhlý význam sportu, kde je jiným způsobem postaráno o jeho popularitu a prosperuje pomocí „ubvenčí různých institucí a států, kdežto u nás...

A ke konci, Oldo, ještě mi dovolíš malou opravu: „Středoevropský pohár“ totiž věnoval Hugo Meisl, rakouský fotbalový generál.

Strunc.

MUC. Píďa Pešek:

Alkohol a nespání.

Vedle přepracovanosti jest požívání alkoholu jednou z hlavních příčin, které nejvíce ničí nervový systém dnešního člověka.

Malá dávka alkoholu vzpruží sice na chvíli bystrost smyslu, ale jejich zvýšená činnost vystřídána jest potom celkovým ochabnutím. Toto trvá tím déle, čím vnímavější je dotčený jedinec na vzrušující vliv tohoto jedu.

Při větších dávkách vzrušení vůbec nenastane a dostavuje se ihned malátnost a únava. Požívá-li se pravidelně, zanechává po sobě hluboké změny, postihující hlavně centrální nervstvo. Athlet, podrobující se výcviku, nebo udržující se trainingem v „kondici“, musí se úplně vystříhati alkoholu. Před nebo při závodě nesmí požívatí alkohol ani v nejnižší míře. Neboť oslabuje-li alkohol svěžih a v klidu jsoucího borce, tím spíše jeho škodlivému vlivu podléhá unavené a rozechřáté tělo.

Kdo chce docílití trvalého a vrcholného výkonu, musí se i mimo dobu trainingu úplně vystříhati alkoholu, neboť hlavně jeho vlivem ničí se chuť a nálada k tvrdé, ukázněné sportovní přípravě. S požíváním alkoholu souvisí též zdržování se v t. zv. „nočních klubech“.

Nejen těžká atmosféra v těchto místnostech, ale hlavně nespání ničí a rozrušuje nervy.

Spánek je jediný životní stav, ve kterém jsou nervové výdaje zastaveny. Ve stavu bdělém, i když nekonáme žádnou práci, stále se zabýváme myšlením. V hlubokém spánku redukuji se všechna tělesná vydání na nejmenší míru; práce srdeční je daleko menší, než ve stavu bdělém.

Úplným odpočinkem spánek nejen zotavuje tělesné síly, ale hlavně též dopřává nervovému ústředí hromaditi novou zásobu energie; tím vysvětluje se blahý pocit celého těla a veselá mysl po zdravě prospané noci.

Jsou tedy dvě věci, na které v prvé řadě musí pamatovati každý borec toužící po úspěchu:

Na pravidelný spánek a na rozumnou, alkoholu prostou životosprávu...

KDYŽ KANADKY TEDY OD VÝROBCE VESELÝHO

PRAHA — Jáma

Vesele k sobotě.

Tí kluci jsou jako rebusy, furt se hádaj.

*

— Viš, jakej je rozdíl mezi lunou na nebi a čokoiádou Lunou?

— Ne.

— Tak si jdi ukousnout kus měsíce, žluvo!

*

— Co ten Honza tady blábolí takový kecaniny?

— Von je tak maiej, že si nevidí do huby.

*

Matky, neříkejte, že vás děti připraví o mnoho vojna a zábav, když vás obklopují, vždyť v nich máte plot života svého.

*

Mužská věrnost je jako sníh. Nikdy jí není tollk, aby se věčně udržela.

*

Muži jsou vypočítaví: dávají dary, říkajíce: Vezmi, ale myslí: Dej. Molly.

— Dyž Lucie vaří, tak je plná chajda kouře.

— Kouří ti kamna?

— Ne — Lucie.

--šefe--

I. Dej, člověče, pozor, ať nespadneš!
II. Co máš najednou takový starosti vo mě?

I. Tebe vem čert, ale vo ten rum, co máš v kapse.

BBB.

Jdou dva po ulici. Jeden kulhavej a druhej kokanej. Povidá ten kokanej: „Dy-dy-dybysí š-š-šel jed-jed-jed-jednou n-n-nohou po-po-pochodniku a a dru-dru-druhou po-posilnici, žá-žá-žádnej b-b-by nepoznal, ž-ž-že ku-ku-kulháš.“

Povidá ten kuřavej: „A ty dybys mlčel, žádnéj nepozná, že kokanej.“

Kap. Jerry.

— Hele, člověče, tak jsem si koupil vlas, moučný červy na něj dávám a ryby né a né zabrat! Nevíš, čím to může bejt?

— No, jesli je ten červ na vlase, tak voni si ho asi ryby eklujou.

lord.

Tak budou stahovat ty nové koruny, protože jsou na nich snopy obilí, které se semeje pro nezaměstnané.

— a dyž tě něco bolí, tak jdi na röntgen!“

— a je to daleko?“

--šefe--

molly:

putyka

Flaška v ušpiněném převlečnicku,

To už je historie a kronika —

Bída pláče očima prostitutek na chodníku.

Kořalka srdce teplem odmyká —

Špinavé schody potí sliny —

Pach z petroieje teplo zalévá —

Ježíšek na laciném barvotisku slaví narozeniny.

V sklence je úleva.

To není serenáda na požitky pití —

Každý chce jednou spasit svět.

Napij se aspoň, když tě láska nenasytí.

A k vzteku umí někdy duše hladovět.

Osudy lidí objímají poledníky,

Po rovnoběžkách plují lodě s chudáky —

Někdo jde dobít naděje Ameriky —

to se dívá oknem za ptáky —

Mnoho štěstí a hodně trampiků na společném životem přeje Aničce Veselé a Jarkovi Muckovi k jejich zasnoubení

osada „All White Star“.

Penny, Bill.

ze Serie hrůzy

Standa Derviš při čundru Ruskem byl postaven ke zdi!

Nové objednávky:

Rudá tajga, Písek 12, Brandy, R. U. R., Ostrava dalších 10, študáci z Místku 7, Arkansas, Brno 5, trampové z Petřvaldu 2, Děti neklidu další 3, Florida 15, Růžové údolí 10, Ural 5 a 96 různých předplatitelů. Z toho 22 předplatitelů získali kamarádi „Dwa z Barthelmesů“.

Kluci, následujte jejich příkladu!!!

Chudoba není žádnou hanbou, vona je ještě něco horšího.

—šefe—

Dobré lyže
Sport „canada“
Vinohradý,
salařikova 1.
Ž á d e j t e c e n í k

povídky z třetí kapsy.

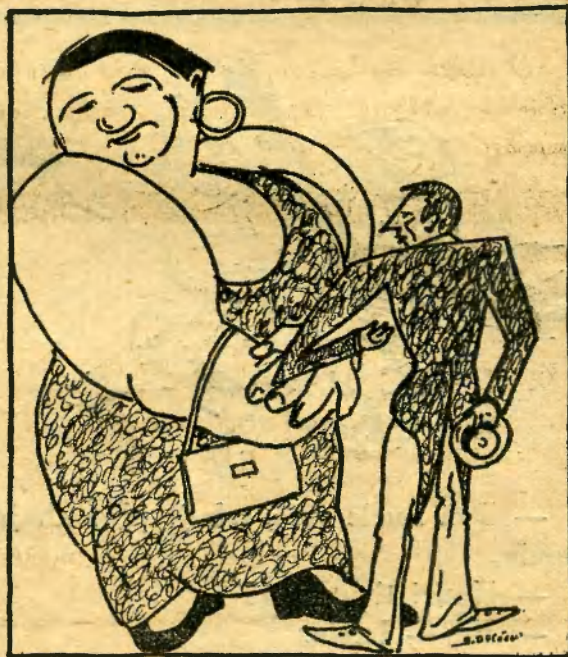
Je divné, hdyž francoazshý konsul, bydličí v Anglické třídě, onemocní španělsko chřipkou.

Nejlepší r e h l a m o u pro biografy bylo, kdyby vynecňaly r e k l a m y.

Noviny, pišící o t e m n ý c h p ř í p a d e c h, jsou plny s v ě t l ý c h m í s t.

Povzdech jednoho hladovějícího trampa: „Šťastné vlaky, ty jsou pořád přepčány!“

Hledáme jakýkoliv byt, kde jsou myši. Abysme totiž měli také co jíst.

— Máno, kdykoliv se na tebe podívám, vzpomenu si na Venuši!

— Skutečně?

— No jo, to by člověk neřek, jakej může bejt rozdíl mezi dvěma ženskejma.

—šefe—

S tím katem Broumarským je to podfuk. Von prej, když posledně věšel, měl tu smůlu, že se mu přetrhl provaz. Povídá: „Tohle se mi ještě nestalo!“

Lukšík: „Mně taky ne, pane kat!“

Broumarský se zasmál, kolem všichni se smějí a nejvíce ten, co u Meissnera má tu protekci, že bude místo Broumarského. A pak se řekne, že moc mluvil...
Dva z Barthelmesu.

„Franto, tady čtu, že po knock-outech člověk zblbne. Dyť ty si nikdy neboxoval“
—šefe—

filek:

pravda.
(bengalovi)

tak tiše jako z ničeho nic přijdou nové dny
ponenáhlu jsou ucpávány míšní kanálky
opít se pintou té nejvřeější kořalky
a nechat vás uplynout bláhové dny

nesmlouvat s léty mít u sebe zápalky
a v každém případě být schopen strašné hry
v každém případě hořet nejvřeějšími likéry
a rozbít dny jak láhve od kořalky

Šťastný a veselý Mezimostí!

- Tondo, co je to za kytku, ta „mulaska“?
- Je libo facičku?
- No, dyť se zpívá: „dyž muláska nekvete“.
—šefe—

- Ten Hašler je strašně bezpečnej.
- Jak to?
- No, von mu žádněj nemůže ani vlásek na hlavě zkrivit.

—šefe—

— Na co tady máte dvoje hodiny?

Povídá osadní blb: Na to, když se některěj dívá, aby ten drakej nemusel čekat!

Bukaneer.

Slečna v hospodě k nápadníkovi: „Promiňte na chvíli, zapoměla jsem, že mám zatelefonovat tetičce.“

Hospodský: „Klíč je slečno na futře, a papíry tam nejsou.“

lord.

Malý Adeček přijde do kospody a pýtá se: „Pane hospoda, co stojí malý pivo bez pěny?“

Ferry z „Friendlove“.

géza včelička:

stůl kosmopolitů

Na chodnících, kudy odchází hlouček domorodých žen, převaluje se podivný šum Kasby. V přítmi modro-průhledné noci, žíhané černými sloupy kavárny, odpočívá veliká, černooká kočka. Je brezi, slabá a hladová. Šíří kolem sebe nesnesitelný zápach a má sotva sílu mávnout ocasem. Se svým nafouklým, hrozným břichem leží jako ubitá mrcha.

Kavárník Sélím usedl si k Senegalcí Umbovi, s nímž sloužil kdysi ve čtvrté cizinecké. Zkřížil nohy pod sebe a zúžil oči. Na malem prkénku hněte a drobí hašiš do dřevěné dýmky. Negr zapálil. Kuřák se opřel zvolna o tabouret a oči se mu propadly do dvou černých, vodorovných přímek.

Hašišový dým (tenký a něžný jako hlas kočičí matky) stoupá vertikálně do vzduchu.

Sélím má v obličejí kabylské tetování. Křížky a kosočtverce. Úzký fez ovíjí žlutá, zkroucená látka. Černé, husté kníry padají mu k bradě přes silná, krevnatá ústa.

Podává Umbovi rozhořelou dýmku.

Umbo: Negr. Široký nos a rty. Černocho nerozpoznáte. Všichni černoši jsou stejní.

Pět mramorových stolků, obklopeno židlemi, čekalo na hosty. Rohož s tabourety zvala hráče domiua.

Pod flekatou zdí, na které se miloval hmyz, jsou stará kávová kamna, s řadou otvorů, v nichž pod plechovými kávovými pánvičkami doutná dřevěné uhlí. Na pultě stojí láhev Anisette, kotlíky na led a vyleštěné sklenky.

Těch pět mramorových desek na železných nohách! Kdyby se mohly rozhovořit, tedy všemi jazyky světa.

Kabylové a Senegalcí tu usrkávali z malých číši mátu. Nedávno se tu porvalo pět vojáků z beyovy gardy. Uprostřed u kulatého stolu sedával kapitán Ducroix od tirailleurů se skvělou Berberkou, zkaženou europismem. Kapitán ostatně zemřel na zimnici. A co malí, žlutí vojáci z Indočiny? Byli plni tichého vzteku a proklínali Francii neznámým jazykem. Z očí jim vytékala nostalgie. Spahiové v řasnatých pantalonech, silní a velcí jako duby. Plnokrevní běloši v tropic-helmách, nadutí a veselí, v průvodu mondainních zrzek nebo brunet. Vstupovali sem jako do zoologické zahrady.

Někdy tu bubnoval Umbo na tam-tam při Sélimově flétně. Holky z Tourbet el Bey tu tančily své břišní tance.

Ty obdélníkové nebo kulaté kamenné plotny kdysi bílé, dávno však už rozryté a lepkavé, bez lesku, byly plny monogramů, jmen, ideografů a kreseb, vyrytých nožem a hřebíkem, a patinovaných špinou.

Čtyřhranný stůl v koutě pod kulatým oknem, jakému Francouzi říkají „volské oko“, byl přímo památkem, mapou, vyprávěčem citů, rozpoložení, duševních procesů všech těch, kteří zde kdysi seděli. Na rozřezané hladí svíjejí se arabské výkřiky k bohu a japonské šepoty lásky, pečlivě, pracně vyryté. Nestoudné, rafinované obrazy ženských a mužských těl. naivní a rozplaineňující, s velkými prsy, hýždí nebo penisem, jako by provedeny umělcem z doby kamenné. Bylo to sprosté a skoro krásné. Každý z těch, již už sem nikdy nepříjdou, nechal tu více než pornografii: Podpis své tulácké duše.

Některé monogramy stárnuly v zajetí probodnutých srdcí s obligátním „au souvenir“. Našli jste zde bulharské „zdraství“ a pod tím, od rohu do rohu šikmo vinulo se černé, chlupaté a zoufalé „alles ist hin“. Tato věta možná dozněla na písčících kopcích Marokka a tečka za ní mohla být docela dobře kulka z Rifanovy ručnice. Kromě toho byla zde prázdná spousta letopočtů, tragicky mlčenlivých a lidská jména, jejichž majitele neznáte a nikdy nevidíte.

Umbo uhnětl odvetnou kuličku hašiše. Zahulil a podal kavárníkovi. Z dýmky se line bělošedý, tenký sloup.

Jakoby byla zavěšena ke stropu za světlou šňůrkou.

Kočka se zvedla. Sténá vysokým hlasem a potácí se v mrákotách, ploužíc po zemi nestvůrnost svého břicha. Snad každé chvíle přijde její těžká hodinka. Soura se k misce mléka, v němž kysne rozdrobený chléb.

U rohového stolu sedí dva světoběžníci: Námořník z Bizertu (je to Bretoněc; jeho čepice s červenou barmbulí válí se na zemi) a sergeant z cizinecké. Legionář má přes tvář povážlivou jízvu, nepříliš starou. Vypil už desátý anis, kalně bílý. Teď svírají v ruku nože a zvětčují na desku stolu svá jména. Ticho noci je přerušováno skřípotem oceli na vápenec a odfukováním mramorového prachu.

Sergeant má již skoro dost. Poručil „café nature“ pro všechny a hodil Kabylovi na pult padesátifrank.

Bretoněc se usmívá a děkuje. Monsieur? Nůž je ostrý a námořník má sílu.

Sélím přinesl kávu a zapálil hostům novou cigaretu. Přisedá. Prohlíží klidně zrasovaný stůl, jako by ani nebyl jeho.

Sergeant píše:

Hans Müller, 20. VIII. 1930.

Adieu, Tunis.

C'est votre nomme, monsieur?

Oui!

Námořník, celý zardělý, ryje do mramoru kotvu s monogramem.

Legionář se neklidně obrátil. Zrak měl již trochu zasklený a bloumal jím po kavárně. Senegalec stál za jeho zády a hleděl mu smutně do týla.

Sélím se zdvihl. Přinesl čtyři nové číše anisu, podobné vysokým svícím.

Námořník se vrátí zítra do Bizertu. Mají tam kasárna. A Müller? Za týden do Evropy na dovolenou. Navštíví ve Strassburgu rodiče.

Kočka se motá pod stolem a tře se o vojínovy nohy. V Bab Soïka usnuly chodníky. Bílé turbany plují ztichlou nocí jako lekníny.

Legionář hladí kočku, jež se schoulila celá do svého břicha. Krmí ji pečenou paprikou.

Na scénu jdou nové sklenice.

Sélím si dlouze prohlíží sergeantovu jízvu. Pak se ohlédl zvolna na Umba, který sklonil hlavu.

Námořník se jal zpívat Marseillaisu. Usnul však na stole, nedokončiv ani sloku, ani kresbu. Nůž finčivě vypadl na stůl.

Sergeant dopíjí, ruce se mu třesou. Ale ještě opravuje svůj podpis:

H — a — n — s — —

Sélím se opřel o zeď, ruce založeny. Senegalec stojí na téměř místě.

Znal jsem jednoho Kabyla. Bojoval pod Abd-el-Krimem. Byl zajat u Meknés vojáky od čtvrtého.

Müller položil nůž. Obrátil se na židli. Byl unaven a zpít. Opřel na kavárníka nejistě oči a jeho jízva trochu znachověla.

Když ho chytli u prázdné strojní pušky, rozřízl důstojníkovi tvář.

(Senegalec přisedl s druhé strany.)

Velitel čety, ač s ním měl naložit jako se zajatcem, vyřkl nad ním náhlý soud.

Legionář vhodil do sebe zbytek nápoje. Vstal ze široka, ale upadl zase na židli.

Kabyl se k němu naklonil:

Byl to můj bratr, pane.

Müller se potácel řadou sloupu. Nůž zapomněl na stole. Skoro už svítalo a tunisské uličky byly pusté jako Sahara.

Senegalec ukázal na spícího matrosa. Uchopili ho a vynesli kamsi na zbořeníště, podobné hrobu.

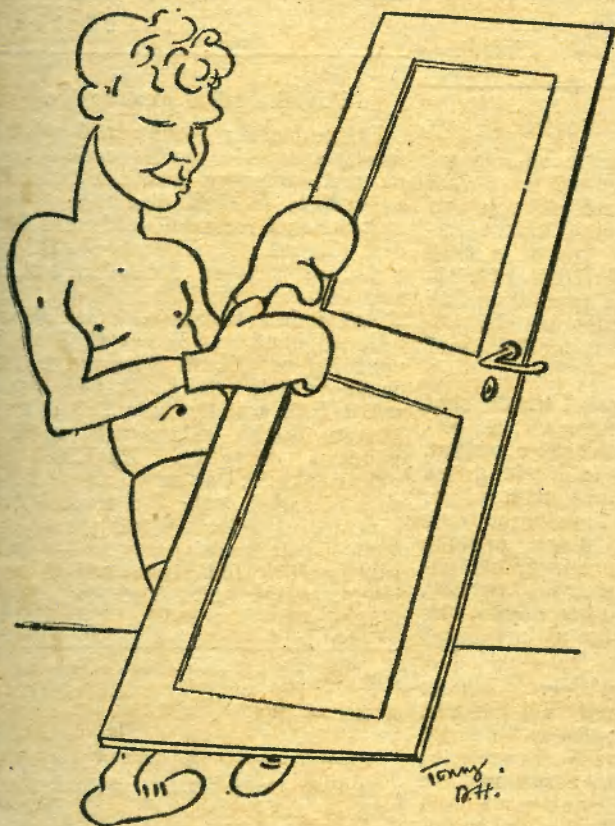
Sélím se vrátil pro oba zapomenuté nože a pustil se s Umbou směrem, kde doznávaly sergeantovy vrávoravé kroky.

Úsvit se díval do kulatého okna jako vrah.

Na stole, mezi spoustou jmen, obrazů a znaků, bylo lze číst jméno nejčerstvější. Mrtvé jméno někoho, jenž už nikdy neodjede.

Čtyři skleněné, prázdné číše užily se jako svíčky. Mramorová deska stala se náhrobním kamenem. Svěcenou vodu nebo slzy obstarala tu kaluž rozlitého anisu.

Černobílá kočka se potácěla kolem prázdné misky. Její mňoukání, úpěnlivé a něžné, neslo se tichem jako hašíšový dým. Bolest ji srazila na zem a zvíře rozťáhlo nohy, aby porodilo kočičí živct.

Franta Nekolný se konečně učí krytu.

- 1 Angličan je turista
- 2 Angličani jsou lovec pstruhů a kasaf
- 3 Angličani jsou britská kolonie

- 1 Španěl je Don Quijote
- 2 Španělé jsou Don Quijote a Sancho Panza
- 3 Španělé jsou důstojníky puč

- 1 Mexikán je zloděj koní
- 2 Mexikáni jsou kohoutí zápasy
- 3 Mexikáni jsou přepadení vlaku

- 1 Němec je voják
- 2 Němci jsou kaprál a voják
- 3 Němci jsou regiment

- 1 emigrant je smutnej gigolo
- 2 emigranti jsou společnost na Rivieře
- 3 emigranti jsou ruská universita

- 1 Američan je obchodník
- 2 Američani jsou akcioví společníci
- 3 Američani jsou světový trust

- 1 Francouz je hypochondr
- 2 Francouzi jsou hypochondr a politik
- 3 Francouzi jsou mírová konference

- 1 Islandčan je poslanec
- 2 Islandčani jsou poslanecký klub
- 3 Islandčani jsou první parlament na světě

- 1 Ital je papež
- 2 Italové jsou Mussolini a zavražděný na útěku
- 3 Italové jsou vystěhovalcké výprava

- 1 Žid je Žid
- 2 Židé jsou obchodníci plodinami
- 3 Židé jsou mezinárodní banka

- 1 Dán je norský král
- 2 Dánové jsou norský král a Tycho de Brahe
- 3 Dánové jsou sportovní klub

- 1 Švéd je učitel tělocviku
- 2 Švédi jsou dřevařská společnost
- 3 Švédi jsou export sirek

- 1 Nor je sprinter
- 2 Norové jsou sprinter a rybář
- 3 Norové jsou výprava k severnímu pólu

- 1 Rus je děldop
- 2 Rusové jsou buňka
- 3 Rusové jsou pětiletka

trampské typy

I.

Kamarádi z Cařihradu,

kde jste dnes? Dva osmahli, zarostlí chlapi v rozbitých botách, spravovaných šatech, jejichž celé jmění tvořil nůž a prázdné cigártašky?

Růžové údolí pod Karavankami s jezery, hrady a středověkými městy a stády volných koní na rovině, kde u silnice za mříží stál kamenný stolec korutanských knížat — tam jsme se sešli. Uvařil jsem jim. břitvu půjčil a cigarety dal a oni mi vypravěli své osudy.

Ten jednooký s ostře řezanými tahy světoběžníka byl Němec a uvízl v Turecku po tom, když německý společník obrancu Dardanůl dohrál svou roli na Balkaně. Jeho živý, černovlasý

soudruh byl francouzský Bask a při pokusu o vylovení dohodových matrosů — tuším, že u Galipoli — Němce zajal. Snad to byl on, kdo připravil kamaráda o oko. Válka přešla a oba demobilizovali v Bosporu. Cařihrad je živil nekolik let. Němec, artista, neshledal se ani s církem, ani se svou smečkou cvičených psů. Kamarádství ze zákopů a zajateckých lágrů přenesli i do civilu a když Východ přestal působit na hladový břicho kouzlem Orientu, pustili se přes Balkan do Francie za práci.

Ptal jsem se pochopitelně na zkušenosti cestou. O Turecku a Bulharsku mavli rukou. Na Rakousko si nestěžovali, ale zato maďarské četníky proklínali ao pekel.

Nyní se těšili, že nemají daleko do Italie. Jen fašisti je, zdá se, mrzeli. Prošli cestu se starými pasy a bez vis. Před Celovcem jsme se rozešli.

Němec tlumočil mezi mnou a Francouzem. Italština byla mostem, na němž se sešly tyto trosky světové války.

Zmizeli mi s obzoru, ale vzpomínám na ně, třeba šli jsme spolu jen pět dní. Ti dva dovedli si podat ruce přes zákopy a národnostní zášť. Au revoir — auf Wiedersehen, kamarádi, v první výzvě boje za lepší zítřek proletáře, třeba na druhém křídle naší fronty! A že budete mezi prvními, o tom jste mne ujistili, old boys! sinkule.

V nakladatelství „Pokrok“ vyšla skvělá kniha H. Barbusse, Co bylo bude. V témže nakladatelství vyjde nový díl Mich. Mareše Pana Václava pod názvem Internacionální patriot. Obě knížky našim čtenářům doporučujeme.

drby z čundrů

Tramping Club Děti neklidu

usnesl se v členské schůzi upsati okamžitě hotově tří podily Trampského vydavatelského družstva a mimo to dodatečně v nejbližší době za každých deset členů jeden podíl.

Na jarní sezonu chystá se rozsáhlá činnost sportovní a za tím účelem získáno bylo příhodné hřiště, s jehož úpravou se započne hned na jaře. Klub disponuje prozatím dvěma mužstvy fotbalovými, wollejbalovými a lehkootletickým teamem mužů i žen.

Schůze klubu konají se každý čtvrtek (mimo první v měsíci, kdy je vždy společný potlach pražských trampů) v hostinci u Zlatého litru, v Balbínově ulici na Vinohradech. Členstvo sestává z četných osad stanařů i boudařů z Luk a Píkovce a zveme všechny kamarády, jezdící na dalejší Sázavu, k spolupráci.

Adresa jednatele: Vašek Ullrych, Vinohrady, Jablonského 10.

Osada Way-ača v Pekle u Náchoda oznamuje založení. Na vědomí všem trampům dáváme, aby se někdy u nás stavili. Budete-li se chtít vyspat a p., ptejte se v Náchodě na naši osadu, kde vás přijmou dvě čajdy a deset dobrých kluků. Kap. Lash.

Do Mladé Beleslavi a okolí!

Zveme všechny trampy z okolí na náš potlach z programem, který se koná u Křapika, restaurace u Jizery dne 31. prosince 1930. Program. — Vstupné dobrovolné. Přijďte všichni!

Osadníci „Prázdné torny“.

Z „Klondyky“. Šestnácti osadám, které se zúčastnily naší trampské revue, co by cirkusu, řveme huronské „Ahoj!“ spleené s poděkováním. Četná návštěva nás překvapila a proto se nedivte, že 'eprve dnes jsme se trochu vzpamatovali. Jedno nás však mrzí, žasněte: Zatím, co my jsme se bavili, byl vykraden ve zdejším biografu buffet. Druhý den ráno si myslím: Aby to tak bylo na náš účet! Dnes jsou pachatelé ve vazbě v Mostě a jsou pryč to trampové (?) Frank roz. od Loun a Laňka z Písku. Jsou tito v některé osadě? Kluci, pomozte nám rozluštit rebus! Nesmíme trpět, abychom pod rouškou „trampa“ byli takto ostouzeni jako v tomto případě.

Po druhé až se sejdeme, tak to bude do rána a bude to asi na dlouhé lou-

ce, až budeme otevírat čajdu. Kluci, jak vám šmáкло kafe? Po druhé ho nechám udělat víc a tobě, Mildo Kaktuse, do prádelního hrnce zvlášť.

Chandi.

Klukům z Budějovic.

Tento týden došlo nám od vás asi 12 dlouhých dopisů, jednajících o vaši trampské scéně. Asi polovička je pro a polovička proti. Jedni zuřivě nadávají těm druhým, perou se o svoji věc, žádají pod nejsilnějšími výhrůzkami o uveřejnění a nechápou, že uveřejnit všechny, znamenalo by věnovat dvě stránky pro hádání dvou táborů.

Kluci, je správné, má-li někdo chut něco dělat a naši zásadou je, nebránit nikomu v jeho tvorbě a počkat, až co z toho bude. Je-li věc dobrá a hlavně, trampská, pak nám vůbec nevadí, je-li hlavní spolupracovník mohamedán nebo číňan, protože tramp v první řadě nezná žádné národnosti ani náboženské rozdíly. Vyleze-li z toho všeho hovaďinka, pak nás znáte, že do toho umíme řezat bez pardonů.

Proto kluci: vy co děláte, dělejte. Trampové mají svůj časopis, pomalu i literaturu a musí mít i svoje divadlo. My, co jsme v Praze, pokoušíme se o něj také a těší nás, že i vy na venkově se snažíte. Vy co jste proti tomu, odhodte tu maloměstskou nevráživost a počkejte. Buďte spolupracovat, nebo počkat za bukem a jukat, jaký to bude.

Udělejte si v Budějovicích pořádnou slezinu, tam ať se projezná program tamější trampské scény, věci, které snad nevyhovují vyházejte a hlavně, spolupracujte kolektivně. Tramping, to je kolektiv a jen v kolektivu je síla. Netříštěte tu sílu malichernostmi, jakou je osobní nevráživost. Každý, kdo chce pro tramping něco dělat, má sloupce našeho časopisu otevřeny. Ty, co umíš manipulovat se světlem, napsat písničku nebo scénu, postavit nebo namalovat kulisu, podejte si ruce. A až to, co vznikne u nás, u vás v Budějovicích, v Ostravě, Erně nebo Bratislavě, vybereme, dáme to nejlepší dohromady, poznáte, že jsme měli pravdu, když jsme podporovali menší snahu po nějakém projevu kolektiv.

Proto jsme zavedli rubriku „Kulturních bacilů“, proto vznikla Sportovní rubrika.

Abychom mohli jednou na celé frontě sebevědomě vzkřiknout to naše: Do pačourů hej — rup!

Redakce.

Povídka místo ukolébavky.

Při potlachu v jedné osadě vykládá dobrý trampule svým nevědčným a na mol vožralým posluchačům. „Jó, hošové, to si musí člověk umět pomoci. Když jsem šel nedávno z čundru, tak mě potká čefas, zastaví mě a počne prohlížet. Jeho čum pad na moji starou kudličku. Poudá mě: „Voni jedno trampule, japak je ta dyka dlouhá?“ „Cák pak já ji měřím, voni jeden.“ Musil jsem mu ji dát; on se vytasil s jakýmsik měřidlem a měřil. Pak rcel ke mně: „Ta dyka je 12 cm dlouhá, zabavím ji“ a již ji pakoval do tašky. Povídám mu, slzu v oku: „Daj mi ji na chvíli, ať se s ní aspoň rozloučím a počal jsem brečet. Když jsem ji měl v ruce, zabodl jsem ji do stromu, — špica rupla. „Tak fčil si ho změřej, voni jeden.“ Byla akorát 9 cm 9 mm dlouhá. B. B. B.

sinkule:

a mazat!

Nechci hlásat destruktivism. Konstatuji pouze fakt: Od světové války, zdá se, počíná se řídit náš život novým heslem: Mazat!

Platilo-li už dříve pořekadlo: „Kdo maže, ten jede.“ rozšířil se dnes jeho význam do všech stránek lidského počínání. Jen pohleďte:

Když nechtěl sedlák na vojnu, musil — mazat.

Když chtěl rekrut Móric do kanceláře nebo k trénu, musil — mazat. Když chtěl voják zahnat blbě myšlenky, sedl ke kartám a začal mazat. A když má někdo vztek na život a neví nic chytřejšího, začne taky — mazat. Podle vojenské pověsti zavinił konec světové války onen chrabrý generál, jenž své plamenné provolání končil rozkazem: „Udatní a věrní vojínové, ide o vaši čest a slávu císařovu. Vzhůru do boje, je to posledná! A mazat!“ Vojáci si to ovšem špatně vyložili a mazali opravdu, vojna už jim dávno lezla z krku. A i vy, trampové, žijete dle toho hesla. Když má někdo zrovna dost tance mezi dýhou a bídou, vezme ping! na záda a řekne si: „Mazat!“ A před jednou osadou četl jsem tabulku kde pod pěstí bylo

osada redakce

přání: „Čuchni si, panpaďouře! A mazat!“

Skoro před stopadesáti lety hřměly pařížské ulice zpěvem revoluční písně: C'a ira! C'a ira! To půjde!

A my, až už to dál nepůjde a doba bude zralá pro nás, přijdeme do ulic s veselým:

„A mazat! A mazat! A mazat!“

Hoban:

Hrobník

Znal jsem je dlouho, byli čtyři.

Vidal jsem je jezdit každou sobotu — jezdili denně, již mnoho let a stále pohromadě.

Pokaždé seděli stejně — každý na svém místě. Sotva usedli, zašustili karty.

Dávej...

červený!

truní!

a eso!

safra — máme malo...

no — tentokráte, to máte latiný...

Tento čtyřlístek horníků mě zajímal, byli to typy. Pracovali společně na jedné šachtě již mnoho roků, jejich tváře a ruce tam zarsněly — a zdraví bylo podryto.

Byli všichni z jedné dědiny, první dva byli švagři — třetí jejich kamarád, snad od školy — čtvrtý byl starší všech, na šachtě pracoval již 30 let.

A tak jezdili každodenně, až jednou... karty nezašustily. Počítám, kdo hází... scházeli ten nejstarší. Vzpomněl jsem si, že při jedné jízdě domů ze šachty vyprávěl, jak před 30 lety po prvé staral do šachty a matka ho předem znamenala křížem. „Nedej Bože, aby sis tam vykopala hrob.“

...Matku už dnes srdce nezabolí. V loni ji prý odvezli.

Milo Plachý!

Jsi tramp a jsi upřímný, že pišeš, jak myslíš. Tvůj dopis je ale typickou ukázkou, jak těžkou posicí máme. Tvrdíš, že jsem ti ublížil a sám ubližuješ. Hleď, kamaráde: Svět se

skládá ze dvou elementů. Jeden utlačuje a druhý je utlačován. Já nazval ten živel, jenž pracuje, tvrdou rukou a ten, jenž žije z práce jiných, bílou. Dělník stavební, student, prodáváč z obchodu, umělec, švadlena i květinář patří mezi nás stejně jako ten, jenž dláždí ulice. Patří mezi nás, pokud se sami od nás neodloučí, aby se hlásili k těm na druhý břeh.

Nevím, čím jsi, ani jak vypadáš, ale mám ten určitý dojem, že uvěříš tomu, že nejsem takovým omezením, jenž by tvrdil o holičském pomocníku, že je utlačovatel, protože má bílé ruce.

Buď zdrav, kamaráde!

Franta Šerif.

Tulákova vzpomínka.

Bylo to v červenci, kdy jsem seděl „Na Buku“ za Štěchovicemi a prohlížel dolů do vln řeky Vltavy. Pojednou jsem zaslechl zoufalé volání o pomoc. Rozhlédl jsem se — několik skoků a již jsem rukama rozrážel vodu směrem, kde se potopila ruka ženy. Netrvalo to dlouho a nalézal jsem se opět zpět na břehu, pokládaje na zem černovlasou dívku. Po deseti-minutovém namáhání se mi podařilo, přivést ji opět k životu. Udivené se na mne zahleděla a její zraky sjely od mé hlavy až k rozbitým kedskam. Kdo jste? otázala se po chvíli. — Je vám již lépe, otázal jsem se místo odpovědi. — Ano; nevím však, co se se mnou dělo! Pokoušela se vstáti. Pomohl jsem jí jemně ji k sobě přivinuv. V tom okamžiku jsem pocítil cosi až dosud mě neznámé! Láska muže k ženě. Kdo jste? otázala se znovu. Říkají mi San Diego! San Diego? Je to vaše pravé jméno? Je to moje jméno, slečno, dokud se nalézám v těchto šatech, řekl jsem, ukazuje svou promočený trampský úbor, který na mě visel jak prádlo na šňůře. Jsem Irena R. Děkuji vám pane San Diego za své zachránění. Stiskl jsem vřeť nabízenou mi ruku a zachvěl jsem se. Mam zde auto, pokračovala, budete tak laskav a doprovodíte mne? Prosím, slečno! Ubíraly jsme se směrem, který mi naznačila. Pojednou klesala k zemi. Zachytil jsem ji. Položila mi ruku

kolem krku. Zahleděl jsem se v její černé oči a přivinuv ji prudce k sobě jsem ji políbil. Vyrvala se mi z náruči jako podražďená lvice a její pravá ruka dopadla na mou tvář s hlasitým plesknutím. Po té vyňala z kapsy pláště toboleku a se slovy „zde za mě zachránění“ mi podávala 100korunovou bankovku, kterou jsem ihned přetřhl a s opovržením hodil zpět její nohy. Děkuji, řekl jsem krátce a zakrývaje své vnitřní pohnutí rychle jsem zmizel a usedl opět na své předešlé místo u řeky. Slzy draly se mi lhostí do očí. Ta, již jsem si zamiloval, za své zachránění mě odměňuje 100 Kč. Asi půl hodiny jsem vzpomínal na svou první nešťastnou lasku. Pojednou jsem se zvedl a běžel k místu, kde jsem se tak podivným způsobem rozloučil s Irenou. Proč jsem tam běžel? Podívat se snad na místo, kde jsem se navždy rozloučil s tou, do které jsem se tak šíleně zamiloval? Ne! Táhlý mě tam dvě půlky přetržené stokačky. I zvedl jsem je se země a zastrčiv je s leda-bylým usměvem do kapsy, ubíral jsem se do Štěchovic, pocítil svou návštěvou hospodu. Ano, Ireno, snad si vzpomenete na toto naše setkání, až budete můj článek čísti. To, čeho se trampovi nedostává, jsou hlavně peníze. Lásky, té se nabáží a zapomene snadno! Má vzpomínka na Vás, Ireno, je u konce. Vzpomenete si někdy na toho, který má největší zásluhu na tom, že se dnes můžete volně pohybovat na naleštěných parketách kavárny Skaut. Vzpomenete si, že vaše stokoruna, kterou jsem vám hodil pod nohy, je už dávno propita. To dokáže jenom tulák-tramp!

San Diego.

Peticonu, Brno.

Děk všem klukům i dívkám, osady Peticon (Brno) za usnesení, jímž nabízíte uložení mé kostry včetně žaludku (s nímž budete mít výdaje) ve vaší chajdičce po dobu zimní. Neřekl bych nikdy, že v tom paďourském Brně se najdou takoví kluci. S mnoho Ahoji

Leo Jill, tramp-profesionál.

Lyže

s vázáním i holemi
Kč 120.—

Sportex,

Vinohrady, Bělehradská 90b
u nádraží

Žádejte zdarma ilustrovaný ceník!

Dwa z Barthelmesu:

Nadprodukee Grety Garbo

Zbožňovali jsme ji, dnes ji však ignorujeme. Setkali jsme se s ní tolikrát... Tuhle na příklad v biografu. Seděla vedle nás. Chtěli jsme ji vzít mezi sebe. Nechtěla. Ošídila se sama! Ptáte se jistě, koho jsme chtěli vzít mezi sebe? Inu, jednu z těch četných Gretiček Garbových, jinak hloupých holčiček, které domnívají se, že imponují, když se naličí démonicky a vypadají jako Greta Garbo. Ovšem, vypadají tak podle vlastního úsudku.

Nedávno jsme přišli do „Rokoka“. Myslíme kavárnu „Rokoko“. Jedna ta Greta tam seděla. Dovolili jsme se, zda smíme přisednout. Neodpověděla. Zeptali jsme se tedy švédsky a pak anglicky. Bez odpovědí!

Dobrá! Nebylo jinde místa, sedli jsme si tedy k „jejimu“ stolu. Přimhouřovala oči, dívala se v neznámo, chtěla imponovat. Nám asi ne! Kašleme na podobné holčičky, které unyle koukají a plaguji, či chcete-li, kopírují velkou severňanku Gretu Garbo.

Pak začla hudba. Ze slušnosti, když asi tři kousky se nikdo „neodvažil“ pro naši Gretu Garbo jít, zvedla se

přece vedle u stolu postava a zažala o taneček. Blbý, znavený pohled, odkoukaný v „Anně Karenině“ nebo „Rozpoutané vášni“ a pak: „Ne! Děkuji — netančím!“

Zadající hošík byl v rozpacích. Odejít — znamenalo: porážku!

„Netančíš, děvče?“ zeptali jsme se. „S každým —“, pak vypustila dlouze kouř a opakovala: „— s každým ne!“

„Tak, a co s námi?“

„S vámi? Tam s tím blondákem snad...“ a blondák z nás se zdvihl. Kavarenská Greta Garbo rovněž. Došla k hudbě. Blondák se s ní otočil: „Děkuji. Netančíte dobře!“ řekl a zanechav děvče pro smích ostatním se vrátil. Greta Garbo zmizela... Tak na ně!

A posledně ve „4“. Jeli jsme k Vyšehradu... Kniha, znavený pohled, plný bolu a slibné soulože — tot jiná Greta Garbo. Přistoupili jsme hřmotně. „Oh, — zase jedna Greta!“

Dělala, že čte. Pozorovala nás... Myslela si: „Dělnici, co s nimi?“ A v tom drc. Električka rozbitá, pasážeri na zemi, okna rozsypaná a my na Gretince. Ta omdlela... Vynesl jsem ji z vozu. A hle, co se událo, nežli přijela záchranná stanice.

Gretinka přišla k sobě. Klobouček dole, barvičky smyté (to jsme udělali

my!), a co řekla? Vite, co řekla, ta epigonka velké ženy a umělkyně tam ze severu... Chcete slyšet její první slova?

„Kde to jsem?“

Neověděla nic banditnějšího. Řekli jsme: „Na zemi!“ a po chvíli: „Tady je záchranná stanice a buďte upřímná sama k sobě. Jste milé děvče, ale hloupá, že děláte něco po té druhé, na niž nestačíte!“

Snad s to vzala k srdci! A vy, naše děvčata, oč jste lepší? ... Oč lepší jsi ty, moje Zdeno? Zničil jsem ti život a ty mne neopouštíš!? Miluješ mne!? A oč ty, Peggino, když přijdeš ze kšeftu a řekneš: „Tady jsem a jdeme, co?“ Oč vás máme raději, když jste milé, naše a neafektované. Naše česká dívčinka: hezká a milá! Ty prodáváčkou a ty švadlenou. Ale jste lepší, i když to nevíte Milujeme vás! A vy nám dnes rozumíte... Jen jednou nám přišly divoká Peggina i bledoučká Zdenka nabarvené a v čemsi, co vypadalo jako svůdná roba... Naplácali jsme střídavě oběma — a je dobře!

Děvčata, zůstanete našimi děvčaty a nechtějte ovni někým, kým nejste... Jste v takovém případě — nanejvýš trapné a ubohé. — A to je vše! Nechte si ty Grety Garbo... A smějte se jim s námi!

— Heleď, tebe taky jednou někdo ukradne.

— ? ! ?

— No, vona je slonovina drahál

Kamarádi, na osadu vezměte jen výbornou dršťkovou polévku v kostce

„Perfectia“

Ve dvaceti minutách vařená. Žádejte všude!!
Balíček na 3 porce za Kč 3.—. Továrna
Karlín, Zahradní 7. Tel. 29414.

Byl jest souzen jeden známý rváč. V soudní síni byl kravál a pan předseda se rozkřikl:

— Nebude-li ticho, nechám okamžitě vyklidit sál.

Souzený rváč:

— Mám to vyházet, pane soudče?

Dandy.

Automobilista se naboural. Řádně. Pozbyl vědomí a za několik hodin se probudil na posteli a ptá se zvědavě:

— Kde to jsem?

— Na č. 26.

— Kde to, prosím, v nemocnici, v blázinci anebo v trestnici?

Dandy.

Když Napoleon táhl do Ruska, hlásil mu jeden generál:

— Vaše Napoleonstvo, oznamuji, že za námi táhnou Švábové a Rusové.

Napoleon se zarazil a odvětil tázavě:

— A kde zůstaly ty slovanský štěnice?

(Z Mussoliniho sbírky „Kramářova sedmdesátka“.)

— Proč máš ty, Parlášku, u hlavy žebřík?

— Ale, lezou mi vlasy.

První výsledek ze sčítání lidu 1930:
Sčítací komise zjistila, že v Praze je nejvíce Pražáků.
Teddy.

Jak žijeme

lord:

Zvířata pro luxus

Šly přede mnou jen někoičk kroků, takže jsem slyšel všechno, co si povídal. Rozšiřovaly kolem sebe voňavý fluid, zahaleny ve své persidnové kožichy.

„Měla jsem teď starosti,“ pronášela afektovaně prvá, „koupil muž, aby mne překvapil, na vánoce zajíce, desně ho rád, já jsem o tom nevěděla, koupila jsem kachnu a ke všemu nám poslala švagrová krocana. Teď si představte tu melu: ten chtěl zajíce, ten krocana, a já zase nejraději kachnu. Tak jsem napekla ode všeho polovic a druhé zatím schovala do ledničky. Až mně šla hlava starostí kolem!“

„To já zase navařím rybu na černo, zajíce a úhoře a ať si vezme, kdo co rád. Já beztak málo jím,“ zachrochtala druhá, „ode všeho jen uštípnu, jinak bych zase ztloustla. Musím jet v létě do Karlsbádu na káru. Chodím teď zatím na masáže, ale málo to pomáhá. Alespoň tedy provádím, co mi důvěrně poradili: koupu si obličej v mléce a natírám citronovým výtažkem. Mě to ohromný účinek na pleť, člověk vypadá jako andělíček! A barvu na vlasy si nesmím zapomenout koupit. Užívám teď Henné, dobře drží. Tady se rozloučíte; idu se podívat na módní přehlídku. Jsou tady nádherné francouzské roby, kus sice za 25.000 franků, drahé — ale za to!“ Vytáhla obočí a našpulila hubu, mlaskla jazykem, uznale se tváříc. „Představte si, jakou bych vzbudila sensaci procházkou po pláži! Tak pá, ádié!“

Devadesát kilo vplulo do vchodu a já zabočil za roh ulce.

Večer pak, když jsem se vracel, potkal jsem v těch samých místech zase dvě ženy, podle hovoru nejspíš dělnice.

„Špatné,“ odpovídala prvá na otázku, jaké že byly vánoce, „to víte, muž je bez práce, jen sem tam uchytí nějakou tu fušku. Myslela jsem si, že koupím na svátky tak malou husičku, ale kdepak! Měla jsem rozpočet takový, že sotva na drůbky zbylo! Děti potřebovaly boty, tátovi jsem koupila pořádnou šálu, chodí taky chudák už třetí rok v ošoupaném zimníčku a tak jsem měla po husičce. Uklohnula jsem to s rejží, no, alespoň se najedli; beztoho poslední dny byli žtvi jen o kafi. Táta je špatnej, mám strach, aby nedostal souchotě. Ach jo,“ vzdychla usouzeně, „starosti ide hlava kolem!“

Zahnulý za roh a já zůstal v myšlenkách stát. Škoda, že úmrtní oznámení neudává take, na co kdo umře. Četli bychom možná za čas dvě parte: Dvě ženy zemřely; jedna, které zašlo sádlo srdce, druhá hladem a vysílením.

Řekněte: jaký je rozdíl mezi krmenou sviní a přečpanou milionářkou? Ze žádný?

Ba jo! Ta krmená svině dá užitek.

sen

noci

sylvestrovské

hondza:

čas

počkej čase jen malou chvíli
než vykopám si hrob na modré
obloze

(to svědčí jistě o mé pili)
a pak pojedem na hnusném
povoze

budeš mi zpívat vířkat víc a tíž
tancovat chtějí kola deště
já budu mrtvý ještě
a ty živý již